

## TVRDA PREVARA

Stjepan Bogovac, 3.e

*Zadani elementi:*

- *Glavni lik: Usamljeni vitez s mračnom prošlošću*
- *Mjesto radnje: Pustinja*
- *Vrijeme radnje: Za deset godina*
- *Izvor drame: Ljubavne zavrzlake*
- *Posebni element: Tajna iz prošlosti*

Osjeća se kažnjenim. On, Kamen. Usamljeni pustinjaški kamen u Dolini smrti. I ne može si pomoći. Sve struje sudbine su protiv njega, a zbog čega – ne zna. Možda zbog načina na koji je došao na svijet.

Deset je godina prošlo otkako je posljednji put prošao pored stare stijene u pješčanoj pustoši. Sada joj opet prilazi i ne može si poreći koliko ga ushićuje prisutnost druge stijene, makar stare kao Metuzalem i smrknute poput gladnog Beduina. Snizila se otkako ju je posljednji puta vidio. Mora da je bila u pravu kada je govorila o promjenama što ih uzrokuje smjenjivanje golemih kugla na prostranstvu zvanim nebo. Žalila se kako ju sve boli kad se stisne od hladnoće po noći, a da se ne može dovoljno raširiti koliko ju mori vrućina dana. Od toliko kretanja se potrošila i dio nje je nepovratno postao pijesak kroz koji dugo usamljeni kamen sada puzi k njoj.

„De te ima stara stijeno!“ – uzvikne kamen, sav ozaren, očigledno retoričko pitanje. – „Jesi možda vidjela kakvog kamena da prođe ovuda otkako me nema?“

Stara stijena ne reagira. Kamen dopuza do nje u sljedeća 3 sata i počne se zabijati u nju. Tada ona napokon zagrmi na njega.

„Isklesat ću te u grumen šljunka crve, tri metra od mene!“ – upozori stijena posve ozbiljno. – „A tko si?“

„Pa ja, babo. Kamen. Vitez. Kamen Vitez. Ti si mi dala to ime. Moraš se sjećati ako ti nije vjetar otpuhao pamet.“

„O tome ništa ne znam. Otkud tebi to?“

„Ajde babo, pao sam ti na glavu davno još i otada smo se družili. Pričala si mi svoje priče o vitezovima što su tude prolazili, a na koje sam te podsjetio. Evo, gle, još imaš pukotinu od onda kada sam doš'o odozgo.“

„A pa ti si! Vitez Kamen. Pa zašto si otiš'o? Baš nam je dobro bilo!“ – govori stara stijena sada se prisjećajući mladog kamena.

„Morao sam... Znaš. Zbog onog Pješčenjaka.“ – potiše će Kamen. – „Sjećaš se Pješčenjaka? Dobar kamen...”

„A, pješčenjak. Da. Baš dobro da ga spominješ.“ – zastane kao da bi se okrenula, ali je stijena pa ne može te nadoda: „Jer sam sigurna da bi te volio vidjeti.”

U tom se trenutku nešto preokrenulo u utrobi Kamena Viteza. Imao je loš predosjećaj da je ovdje nešto izopačeno posrijedi. I nije bio u krivu.

„Stara moja stijeno. Ne znam šta si čula, ali... taj Pješčenjak i ja. Nismo mi pobjegli skupa kao dva kamena na Amorovim krilima. Dapače, još uvijek tebe svim srcem ljubim. I da znaš, nikad mi se baš i nije sviđao taj crveni kamen sa svojim... zrnima kvarca.“ – dovrši nešto što zvuči kao isprika i stane u nadi čekati odgovor.

Tada se njegove mračne sumnje obistine. Iza ugla stare stijene naiđe Pješčenjak. Nakon sat vremena potpune nemogućnosti da percipira situaciju, dopuza do njih u razgovor pustinjski kamen, objekt komplikacija.

„Vitez.“ – izrekne Pješčenjak.

„Pješčenjak.“ – prihvati Vitez.

„Stijena.“ – reče stijena.

„Nezgodno.“ – primijeti Vitez.

„Budući da sam ja kriv za sve komplikacije, započeo bih razgovor.“ – Pješčenjak reče odlučno. – „Dragi Viteže, prije svega, žao mi je što sam ikada pristao da učinimo takvu gadost prema tvojoj nekada ljubljenoj stijeni. Bio sam mlađi i tvoje me podrijetlo uzbuđivalo. Nisam si mogao pomoći...” – zastane da mu vjetar otpuhne prašinu s gornje plohe.

„Zašto si me onda napustio na pola puta? Mogli smo putovati pustinjom, Pješčenjače. Do kraja svijeta.“ – stara se stijena nato okrene da zausti primjedbu, no Vitez ju ošine kamenim izrazom prednje plohe.

„Viteže. Ti... Ti si ubio dinosaure. Tvoj je meteor ubio dinosaure...” – Pješčenjak izusti i lagano potone u pješčanu podlogu od iznemoglosti. Vitez se smrači na spomen svog zlodjela.

„Znao si to i prije nego što si se upustio u bijeg sa mnom. Još si se i divio mojim svemirskim pričama. Koji je pravi razlog, priznaj!” – Vitez mukotrpno izgovara riječi praveći od sebe pojavu žrtve.

„Umišljen si! Ti si glupi umišljeni kamen. Obična ruda željeza, a predstavljaš se kao grumen zvjezdane prašine. Nitko te ne voli. Mogao si biti sretan sa ovom stijenom, ali si ju iznevjerio i otišao za prvim kamenom koji je naišao samo da bi se malo zabavio.” – objasni mu pješčani

kamen. – „Sada stvari stoje tako da ćeš sam čekati kraj svojih dana, a onda će možda nakon nekog vremena tvoja zrna pijeska vidjeti i ocean.“

„Možemo ostati prijatelji...“ – pokuša ga oraspoložiti stara stijena, više nesigurna na čijoj je strani.

„Ne! Stijeno! Ne pričaj s njim, ne zaslužuje to.“ – postavi se Pješčenjak autoritativno. – „Otpuži odavde, nađi svoje mjesto pod suncem i čekaj kraj daleko od nas.“

Kamen Vitez sve sluša, a ništa ne govori. I u tom fazonu napusti mjesto koje je nekada mogao zvati domom. Tako i otpuže kilometrima u nepoznatom smjeru. I tako proživi do dana kada od njega ostane još samo zrno šljunka, a ono što je nekada bio, sada je pijesak u visinama neba što putuje daleko od Doline smrti k plavim morima.